

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

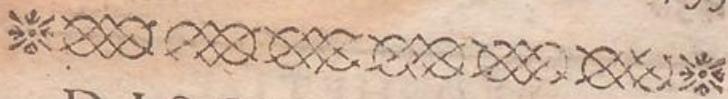
Flores Meditationvm

Bebius, Philippus

Coloniae Agripp., 1623

Discurs. 3. De communi Confessorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59636](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59636)

DISCVRSVS III.
DE COMMVNI
SS. CONFESSORVM.

PVNCTA MEDITATIONIS.

- I. Vos estis sal terra; lux mundi; ciuitas supra montem posita. Sic luceat lux vestra coram hominibus &c. Matt. 5.
Luc. 12.
- II. Sint lumbi vestri praecincti & lucerne ardentes in manibus vestris, &c. Expectantes Dominum quando reuertatur. Beati &c.
- III. Quis fidelis dispensator, vt det familia, &c? Beatus quem Dominus inuenit facientem, &c. Super omnia bona constituet eum.

F I G V R A.

Veteris Legis Sacerdos, inter alia vestimenta, secundum ordinem à Deo praescriptum, habebat vestem hyacinthinam, in cuius extremis partibus pendebant, quasi mala punica coloris varij, mistis in medio aureis tintinnabulis. Exod. 28

T P R O -

CVR.

 PROPHECIAE.

*Jerem. 3. 1. D*abo vobis pastores iuxta cor meum,
& pascent vos scientia & doctrina.

Dan. 22. 2. Qui docti fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti, & qui ad iustitiam erudiunt multos, quasi stella in perpetuas aeternitates.

Eccl. 44. 3. Hi sunt viri misericordiae, quorum pietates non defuerunt, cum semine eorum permanent bona, hereditas sancta nepotes eorum, corpora ipsorum sepulta sunt, & nomen eorum viuet in generatione & generationem.

 DOCUMENTA.

I. PRÆLATI & Doctores vocantur sal terræ ob vitæ eorum perfectionem, & sanctitatis exemplum, quibus condire debent mentes hominum adhuc terrena sapistium. Nimirum sicut sal tres habet proprietates. Prima, quod terram in qua spargitur, reddat sterilem. Altera, quod condiat & saposos efficiat cibos. Tertia quod exsiccat carnes & à putredine conferuet: Sic Prælati sanctitatis exemplo, & doctrinæ præstantia in subditis cupiditates terrenas refrenant, eosque reddunt steriles mundo. Secundo desideria sancta sapore deuotionis condiunt & promouent. Tertio exsiccant carnes, hoc est, homines carnales, præseruando eos à libidinis putredine. Denique sicut per salem designatur virtus discretionis, sic omnia opera quæ exercentur er-
ga sub-

MEDITATIONVM. 435

ga subditos hac virtute condienda sunt, red-
dendo illa hoc modo coram hominibus atque
etiam in presentia Dei sapidiora.

2. Christus primò dixit Apostolis, eos esse
salem terræ, postea autem dixit esse lucem mun-
di, qua re indicatur Prælatos Doctoresque Ec-
clesiæ primò debere esse salem quoad, vi-
uendo benè & sapienter, deinde præbere lu-
cem prædicando, & docendo alios, salem ex-
emplo, lucem doctrina, secundum exemplum
Christi Saluatoris, de quo scriptum est, *Cœpit Act. 1.*
Jesus facere & docere.

3. *Sic luceat lux vestra coram hominibus, Matt. 5.*
inquit, Christus, *ut videant opera vestra*
bona, & glorificent Patrem vestrum, qui in
cælis est, volens his verbis commone- re
Ecclesiæ Prælatos & Doctores, debere eos lu-
men præbere alijs non solum doctrina piaque
instituzione, sed etiam operibus, idque præci-
puè, neque enim dixit, *ut homines videant*
doctrinam vestram, sed videant opera ve-
stra bona, & glorificent Patrem cœlestem. Vbi
similiter animaduertant Prælati, non debere
eos ex suis bonis operibus propriam aucupa-
ri laudem & gloriam, sed tantum Dei, non
enim dicit, *ut videntes homines opera vestra*
bona glorificent & collaudent vos, sed dicit,
ut glorificent Patrem cœlestem, à quo omne
bonum promanat.

4. Dixit Christus debere nos præcingere
lumbos nostros. Duo genera lumborum in-
veniuntur in nobis. Alij sunt mentis, id est,
voluntatis nostræ à qua oriuntur omnes
affectus inordinati, & intellectus nostri, à
quo procedunt prauæ cogitationes & mala
deside-

desideria. Alij deinde sunt lumbi carnis, à quibus proniscuntur cupiditates carnales, & impudica opera. Vtroque debemus præcingere, cohibereque ne erumpant in cogitationes & actiones illicitas: idque duobus cingulis præstandum est: Primum est studium orationis, & assidua in lege Dei meditatio, quibus prava cogitationes, & desideria mentis nostræ facile coercentur. Alterum cingulum est vita seueritas, & corporis afflictio, quibus libidines & incentiua carnis opprimuntur & extinguuntur.

5. Multis modis solet Dominus, (vti ille, qui consuetudine nostra delectatur) pullare ad ostium cordis nostri, vt si vno non aperiatur, aperiatur alio, eumque intro recipiamus. Primo pullat verbis concionatorum, aliorumque, qui cohortantur, & excitant nos ad bonum. Secundo, pullat bonis hominum piorum exemplis. Tertio beneficijs suis, quibus nos continenter afficit. Quarto humilibus flagellis & infecto terrore aëtheriorum tormentorum. Quinto promissione maximorum præmiorum. Contra nonnulli nulla ratione induci possunt, vt Domino respõdeant, sic enim obdurati sunt vt nec concionibus, nec beneficijs, nec timore vllò cor illorum emolliiri queat. Alij humiliter respõdent, sed patiuntur eum vacuum discedere, atque hi sunt, qui similiter quidem agnoscunt & fatentur se peccatores, sed nondum habent firmum propositum peccata deserendi. Alij aperiunt quidem, sed non detinent tam diu secum, & hi sunt, qui ex vna parte se emendant, sed non plene satisfaciunt, nihil quidem alienum rapiunt, sed quod iam rapuere non restituant. Alij tametsi aperiunt eumque recipiant,

piant, nouis tamen hospitibus interuenientibus, pauperē Iesum foras eijciunt. Et hi sunt, de quibus Dominus dixit. *Ad tempus credunt, & in tempore tentationis recedunt,* dolent de peccatis & vitam corrigunt, sed quam primum è mūdo vel carne tentatio aliqua in eos irruerit, mox relabuntur. Alij denique non solum confestim illi aperiunt, sed benignè quoque suscipiunt gratamque habitationem in cordibus suis ei praparant: de quibus ipse Dominus dixit, se ad eos ingressurum, cœnaturumque cum illis, & illos secum, quando per aduentum tanti hospitis omnibus bonis & charismatis cœlestibus sunt locupletati.

Luc. 2.

Apoc. 3.

6. Dixit præterea Dominus, vt vigilarent, vt quam primum pulsarit, ostium sibi illud patefaciant. Tunc Dominus pulsat animæ nostræ ostium, quando bonam aliquam inspirationem, piūque desiderium nobis immittit, & tunc illi aperimus, quando illi consentimus, probamus, & opere præstamus.

7. Consulit Dominus nobis, vt vigilemus & ad suum aduentum parati simus. Tunc autem vigilanter expectamus aduentum Domini, quando mentis nostræ oculos apertos tenemus ad contemplandum verum lumen, hoc est, cum frequenter cogitamus de Deo, eumque continuè præsentem in omnibus actionibus nostris imaginamur. Tunc quoque vigilamus, quando quæ credimus factis implemus. Vigilamus etiam, quando temporis & ignauitæ tenebras depellimus; & cum diligentia ac seruore Christo Domino nostro inseruimus. Tunc denique vigilamus, cum oculis semper obiectam habemus mortis nostræ, & aduentus Domini memoriam, id semper

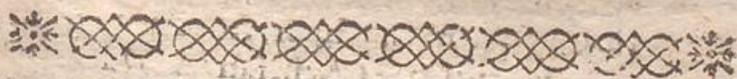
studentes, ne quid in pectoris nostri domo superfit, quod tanti hospitis oculos offendere possit.

8. Dixit Dominus seruos suos beatos fore, si eos vigilantes in prima vel secunda vigilia inuenerit. Vigilia hæ sunt diuersæ ætates vitæ nostræ. Prima vigilia est pueritia. Secunda est adulescentia, & iuuentus. Tertia est senectus. Qui igitur negligentes fuere, vel vigilare noluerunt in prima, aduigilent saltem in secunda, qui verò etiam secundam neglexerint, sua incuria ne extremum tertiæ vigiliæ repudient remedium, vt saltem in senectute somnum excutiant, nec tantam Dei longanimitatem & patientiam contemnant: valde enim verendum est, ne, dum expectant misericordiam prorogando poenitentiam in iudicium incidant: atque tunc eo maior erit contra illos diuina iustitia senectus, quanto diuturnior fuerit Dei in expectanda illorum emendatione longanimitas. O quot hodie in mundo florem iuuentutis vanissime consumunt, ac demum vix senectutis feces poenitentia agenda tribuunt!

9. Per hunc seruum fidelem, quem Dominus dicit se constitutum super familiam suam, intelligitur quilibet Christianus. Nam quilibet vocari potest dispensator Domini, ac primo quidem in rebus spiritualibus, quod proprie pertinet ad Prælatos. Secundo in temporalibus quoad Principes & Iudices seculares. Tertio in bono vsu gratiæ, & donorum cuique à Domino concessorum, qui consistit in gubernatione sui ipsius, & institutione vitæ piæ, quod pertinet ad omnes. Tunc igitur Prælati, vel Princeps Christianus boni serui officio fungitur, quando donis à Deo acceptis, vt
scia-

scientia, vel potestate & auctoritate, vel opibus, vel alijs bonis vtitur, non in detrimentum subditorum, aut condemnationem propriam, sed in salutem suam commodumque commune aliorum. Nam sicut nemo sibi soli natus est, sed etiam vtilitati proximorum, secundum illud. *Vnicuique mandauit Deus de proximo suo*, ita quilibet existimare debet facultates, quas possidet non sibi soli, sed etiam in beneficium aliorum datas esse.

ro. Duas in suis seruis Dominus requirit condiciones: alteram, vt sint fideles: alteram, vt prudentes. Tunc autem seruis Dei fidelis est, quando dona à Deo concessa non sibi adscribit, gloriando in illis, & vanam aucupando hominum laudem ex illis, sed potius attribuit soli Deo, eique gratias agit, & in eum omnem eorum gloriam transfert. Tunc vero est prudens, quando talentum ab eo acceptam neque recondit otiose, nec vane consumit, sed vtiliter, diuinaque voluntati conuenienter in salutarem vsum expendit, tanquam de eo aliquando rationem Deo redditurus.

DISCVRSVS IV.
DE COMMUNI VIRGINVM VTRIVSQUE SEXVS.

PVNCTA MEDITATIONIS.

I. *Omnes decem virgines ornauerunt lampades, vt irent obuiam spon-* Mat. 25